

UZASADNIENIE

W dniu 16.03.2018 r. W. O. złożył do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi pozew żądając wyliczenia emerytury na dzień 15.03.2018 r. tak jakby w tym dniu odchodził z wojska, w tym waloryzację zgodną z waloryzacją w Wojsku Polskim, ewentualnie jego następcy, obowiązującą do czasu zakończenia pobierania świadczenia emerytalnego, a także odszkodowania w wysokości 3000zł miesięcznie od 16.03.2015r. do 15.03.2018 r. Z ostrożności procesowej powód wniósł o zasądzenie odszkodowanie w wysokości 4000 zł miesięcznie od 15.03.2015 r. do 14.03.2018 r. oraz comiesięcznej dopłaty do obecnej emerytury w wysokości 4100 zł miesięcznie do czasu zakończenia wypłacania świadczenia emerytalnego. Ponadto wniósł o waloryzację jego emerytury na dzień 15.03.2018 r. /k. 3-6/.

Zarządzeniem z 18.04.2018 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi przekazał sprawę Zakładowi Emerytalno – Rentowemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji Zespołowi (...) w Ł. celem nadania biegu /k. 9/.

Pismem z 2.05.2018 r. Zakład Emerytalno – Rentowy przekazał pozew Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w Ł. według właściwości /k. 10/.

W odpowiedzi na pozew Wojskowe Biuro Emerytalnemu w Ł. wniosło o odrzucenie pozwu z uwagi na brak zdolności sądowej (...), ewentualnie o oddalenie powództw w całości, argumentując, że nie zaistniały jakichkolwiek nowe okoliczności, które miałyby wpływ na wysokość dotychczas ustalonego świadczenia a na gruncie obecnie obowiązujących przepisów prawa brak podstaw do zastosowania innej metody waloryzacji /k. 7-8/.

Na rozprawie wnioskodawca wniósł o waloryzację świadczenia emerytalnego przyznanego mu w 1996 r. po zmianie przepisów z 2000 r. i złożył pismo procesowe, w którym podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Natomiast pełnomocnik Dyrektora (...) wniósł o odrzucenie lub oddalenie odwołania. Sąd wydał postanowienie o zawieszeniu postępowania na podstawie art. 177 par. 1 pkt 3 k.p.c. i jednocześnie zobowiązał na podstawie art. 177 par. 2 k.p.c. Dyrektora (...) do wydania decyzji w przedmiocie żądania waloryzacji i ustalenia wysokości odwołującego na dzień 15.03.2018 r. /pismo wnioskodawcy k. 25-30, postanowienia k. 34, e-prot. z 10.09.2018 r.: 00:02:08, 00:06:53, 00:08:25, 00:10:03/.

Decyzją z 8.10.2018 r. Dyrektor (...) w Ł. odmówił wnioskodawcy ustalenia wysokości emerytury i jej waloryzacji na dzień 15.03.2018 r., ponownie argumentując jak w odpowiedzi na pozew, że nie zaistniały jakichkolwiek nowe okoliczności, które miałyby wpływ na wysokość dotychczas ustalonego świadczenia a na gruncie obecnie obowiązujących przepisów prawa brak podstaw do zastosowania innej metody waloryzacji /k. 42-43/.

Postanowieniem z 24.10.2018 r. Sąd Okręgowy w Łodzi podjął zawieszono postępowanie w sprawie /k. 40/.

Postanowieniem z tego samego dnia Sąd Okręgowy w Łodzi uznał się za niewłaściwy w zakresie żądania przez W. O. w pozwie z 16.03.2018 r. odszkodowania i w tym zakresie przekazał sprawę do rozpoznania I Wydziałowi Cywilnemu Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi /k. 39/.

W piśmie procesowym z 3.12.2018 r. W. O. wniósł odwołanie od ww. decyzji zarzucając, że jest bezprawna i żądając otrzymania emerytury na zasadach jakie obowiązywały w chwili jego odejścia na emeryturę w 1996 r. oraz wniósł o waloryzację świadczenia /k. 53- 56/.

Na rozprawie z 19.12.2018 r. - bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku w n/n sprawie – wnioskodawca poparł odwołanie oświadczając, że żąda otrzymania emerytury na zasadach jakie obowiązywały w chwili jego odejścia na emeryturę tj. w 1996 r. oraz wniósł o waloryzację świadczenia, natomiast pełnomocnik Dyrektora (...) wniósł o oddalenie odwołania /e-prot. z 19.12.2018 r.: 00:01:10, 00:03:04, 00:11:17/.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

W. O., urodzony (...), pełnił służbę wojskową do 30.09.1996 r. /niesporne/.

Na mocy decyzji z 7.11.1996 r., wnioskodawca uzyskał prawo do emerytury wojskowej. /niesporne/.

Kolejnymi decyzjami, wojskowy organ emerytalny, dokonywał waloryzacji emerytury skarżącego. Waloryzacje te dokonywane były w oparciu o obowiązujące przepisy, w tym w oparciu o art. 159 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - co roku w marcu .

/niesporne, a nadto okoliczność przyznana przez wnioskodawcę e-prot. z 19.12.2018 r.:00:06:45/.

Powyższy stan faktyczny był, pomiędzy stronami, bezsporny, wątpliwości budziła interpretacją przepisów prawnych .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Wstępnie Sąd Okręgowy zważył, że w niniejszej sprawie nie zachodziła podstawa do dokonania zmiany podstawy wymiaru emerytury wojskowej skarżącego. Zgodnie z przepisem art. 32 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j.: Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 ze zm.), prawo do świadczeń pieniężnych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej albo z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w tej sprawie zostaną przedstawione istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne albo ujawnione nowe dowody, istniejące w dniu wydania decyzji, nieznanne organowi, a mające wpływ na prawo do świadczeń albo ich wysokość.

Wnioskodawca nie wskazał takich dowodów, ani też okoliczności faktycznych a w złożonym odwołaniu zakwestionował jedynie przepisy i zasady, które były w stosunku do niego stosowane w tym głównie w zakresie sposobu waloryzacji należnego mu świadczenia emerytalnego. Nie ma też zastosowania wobec wnioskodawcy także żaden z przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin uzasadniających ustalenie nowej podstawy wymiaru emerytury.

Natomiast odnośnie zarzutów przedstawionych w odwołaniu podnieść należy, że spór zaistniały w niniejszej sprawie sprowadza się do oceny skuteczności zmiany od dnia 1 stycznia 1999 roku zasad waloryzacji wojskowych świadczeń emerytalnych , której dokonano przepisem art. 159 pkt 1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U Nr. 162, poz. 1118 ze zm.) nowelizującym brzmienie art. 6 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 1994 roku nr. 10 poz. 36 ze zm.) .

W tym kontekście, w pierwszej kolejności Sąd Okręgowy zważył, że ubezpieczony prawo do emerytury wojskowej otrzymał na mocy decyzji z dnia 7.11.1996 r., wydanej na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i członków ich rodzin (Dz.U. 1994 r. Nr 10, poz. 36 ze zm.). Ustawa ta, w art. 6 ust. 1 i 2 , przewidywała, że emerytury i renty wojskowe podlegają waloryzacji, w takim samym stopniu i terminie, w jakim następuje wzrost uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych pozostających w służbie i zajmujących analogiczne stanowiska. Waloryzację emerytur i rent przeprowadza się nie później niż w ciągu trzech miesięcy od wprowadzenia zmian w uposażeniu zasadniczym żołnierzy zawodowych.

Od 1 stycznia 1999 roku treść przytoczonego wyżej art. 6 ustawy uległa jednak zmianie. Przepis ten w znowelizowanym, przez art. 159 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, brzmieniu stanowił, że emerytury i renty podlegają waloryzacji na zasadach i w terminach przewidzianych w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Natomiast art. 91 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, obowiązujący do dnia 15 września 2004 roku w ustępie 1 stanowił, iż ustalenie wysokości zwaloryzowanej emerytury i renty polega na pomnożeniu kwoty emerytury lub renty wskaźnikiem waloryzacji., zaś

w ustępie 2, że równocześnie z podwyższeniem emerytury i renty następuje podwyższenie podstawy jej wymiaru wskaźnikiem waloryzacji, o którym mowa w ust. 1.

Z dniem 1 stycznia 2004 roku art. 6 ustawy został zmieniony przez art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2003 r. Nr 56, poz. 498) i otrzymał brzmienie „Emerytury i renty oraz podstawy ich wymiaru podlegają waloryzacji na zasadach i w terminach przewidzianych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118, z późn. zm.). Jednocześnie zmieniony został art. 88 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, który otrzymał brzmienie „Emerytury i renty podlegają corocznie waloryzacji od dnia 1 marca. Waloryzacja polega na pomnożeniu kwoty świadczenia i podstawy jego wymiaru przez wskaźnik waloryzacji”. Zmiana ta była związana z całkowitą zmianą treści art. 91 ustawy o emeryturach i rentach z FUS od dnia 1 stycznia 2004 roku.

Tak więc od 1 stycznia 1999 roku do 31 grudnia 2003 roku, podstawy wymiaru emerytur wojskowych były waloryzowane na podstawie art. 91 ust. 2, a od 1 stycznia 2004 roku na podstawie art. 88 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 6 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i członków ich rodzin.

Podstawa wymiaru emerytury wnioskodawcy była waloryzowana w latach 1999 - 2004 na podstawie powołanych wyżej przepisów, na co wskazuje analiza decyzji waloryzacyjnych znajdujących się w aktach emerytalnych wnioskodawcy.

Oceniając zarzuty skarżącego co do błędnego zastosowania prawa materialnego, prezentowane w jego odwołaniu należy stwierdzić, że w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 1999 r., K 4/99 (OTK 1999 nr 7, poz. 65), stwierdzono że art. 159 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach, zrównujący w art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych zasady waloryzacji świadczeń wojskowych z zasadami waloryzacji przewidzianymi w przepisach ustawy o emeryturach i rentach, nie narusza wyrażonej w art. 2 Konstytucji RP zasady ochrony praw nabytych. Wskazane orzeczenie jednoznacznie odnosi się przede wszystkim do osób, którym przed dniem 1 stycznia 1999 r. przysługiwało prawo podmiotowe do świadczenia z zaopatrzenia wojskowego nabyte albo na podstawie indywidualnego aktu organu władzy, albo wprost na podstawie ustawy. W uzasadnieniu wyroku, Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że poprzez zmianę metody waloryzacji, przysługujących świadczeń (ich podwyższania), nie doszło do pozbawienia prawa do świadczeń ani ich waloryzacji, natomiast naruszenie oczekiwań określonej grupy świadczeniobiorców, co do przewidywanego poziomu przyszłych świadczeń, nie stanowi samo przez się naruszenia prawa do waloryzacji, a w konsekwencji - niezgodnego z ustawą zasadniczą, arbitralnego ograniczenia zasady ochrony praw nabytych.

Wobec tego, Sąd Okręgowy zważył, że od 1 stycznia 1999 roku do 31 grudnia 2003 roku podstawy wymiaru emerytur wojskowych były waloryzowane na podstawie art. 91 ust. 2 ustawy, a od 1 stycznia 2004 roku na podstawie art. 88 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 6 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i członków ich rodzin.

Również podstawa wymiaru emerytury wnioskodawcy była waloryzowana w latach 1999 - 2004 na podstawie powołanych wyżej przepisów, na co wskazuje analiza decyzji waloryzacyjnych znajdujących się w aktach emerytalnych wnioskodawcy i co zresztą odwołujący wprost przyznał również na rozprawie z 19.12.2018 r. bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku w n/n sprawie.

Nie jest również trafny pogląd skarżącego, co do naruszenia przepisów dotyczących zasad ustalania jego prawa do świadczenia emerytalnego. Czym innym jest bowiem ukształtowane prawo podmiotowe do świadczenia emerytalno-rentowego i sposobu ustalenia podstawy wymiaru jego wysokości, a czym innym sposób waloryzowania (podwyższania) na przyszłość ustalonego już świadczenia. W uzasadnieniu wyroku z dnia 1 września 2010 r., II UK 97/10 (dotąd niepublikowany), Sąd Najwyższy wskazał m.in., powołując się na stanowisko wyrażone w wskazanym wyżej wyroku Trybunału Konstytucyjnego, że "przy wprowadzonej kompleksowej i gruntownej zmianie systemu

ubezpieczeń społecznych zasada równości uzasadnia modyfikację sfery dotychczasowych uprawnień, chyba że miałyby one uzasadnienie w treści obowiązujących przepisów konstytucyjnych, co jednak nie ma miejsca w rozpatrywanej sprawie". Należy więc przyjąć, że dostosowanie po dniu 1 stycznia 1999 r. mechanizmów waloryzacji emerytur wojskowych do powszechnych, jednolitych i równych dla wszystkich ubezpieczonych reguł waloryzowania świadczeń emerytalno-rentowych nastąpiło w drodze uprawnionej ingerencji ustawodawcy, który nie naruszył tzw. ekspektatyw, maksymalnie ukształtowanych, do jakich nie zalicza się, stosowania na przyszłość mechanizmów waloryzowania tych świadczeń.

Tym samym, zaskarżona decyzja z dnia 8.10.2018 roku wydana przez Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. jest zgodna z obowiązującymi przepisami. W tym stanie rzeczy, odwołanie zawiera jedynie polemikę z prawidłowym stanowiskiem wojskowego organu emerytalnego.

Z tych względów i na mocy art. 477 [14] par. 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy

A.P.